

## **Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang**

**Chủ Đề 601: Tâm Có Trần Nhiễm, Sao Được Thanh Tịnh? Tâm Chưa Thanh Tịnh, Tịnh Độ Không Sanh**

**Chủ giảng:** Pháp sư Tịnh Không

**Thời gian:** Tháng 05 năm 1995

**Địa điểm:** Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

**Trích lục từ:** Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 051)

**Chuyển ngữ:** Tịch Minh



**【Người muốn thoát khỏi đường mê cầu sanh Tịnh Độ, bắt buộc phải “ngã pháp song không” (trống rỗng cả ngã và pháp). Bởi vì bất luận là chấp ngã tướng, hay chấp pháp tướng, hễ có chút ít phân biệt tính toán, liền chính là trụ trần sanh tâm (trụ nơi trần cảnh mà sanh tâm). Tâm có trần nhiễm, sao được thanh tịnh? Tâm chưa thanh tịnh, Tịnh Độ không sanh vậy.】**

Thế gian người niệm Phật thì nhiều, nhưng người vãng sanh thì không nhiều, nguyên nhân ở đâu? Do tâm không thanh tịnh. Có lẽ quý vị nghe xong lại khởi tâm nghi ngờ, chúng ta hãy nhìn xem hiện tại, dường như cách đây không lâu, ở Singapore có một số người niệm Phật, tâm của họ không thanh tịnh, tại sao lúc lâm chung niệm Phật họ lại được vãng sanh? Quý vị phải biết rằng, điều này cũng không phải là ngẫu nhiên, trên kinh đã nói: thiện căn từ nhiều đời nhiều kiếp của người đó ngay trong sát-na ấy đã hiện tiền. Ngay trong sát-na lúc sắp ra đi đó, tâm của người ấy thanh tịnh, họ thấy đều buông xả hết thấy; nếu như tâm lúc đó không thanh tịnh, thì tuyệt đối không thể vãng sanh. Phàm là những người vãng sanh như vậy, Phật đã nói rồi, đây là trong kinh nói thiện căn, phước đức, nhân duyên đồng thời hội đủ.

Thế nào là thiện căn? Thế nào là phước đức? Thế nào là nhân duyên? Trước tiên chúng ta nói về phước đức, họ có phước. Phước là gì? Lúc lâm chung ngay thời khắc đó đầu óc của họ rất tỉnh táo, sáng suốt. Có rất nhiều người lúc lâm chung mê hoặc không tỉnh táo, đó chính là không có phước báo. Thần trí không tỉnh táo, như vậy thì nguy to! Biết bao nhiêu người lúc ra đi là đi trong trạng thái mê man lú lẫn, họ không hề hay biết gì. Còn người này lúc lâm chung, rõ ràng, minh bạch, đây chính là phước đức. Nhân duyên là gì? Là gặp

được thiện tri thức, ngay lúc đó khuyên họ mau mau niệm Phật cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới. Thế nào là thiện căn? Họ vừa nghe liền tin tưởng, vừa nghe liền buông xuống tất cả. Thiện tri thức nói: Ông đừng vướng bận nữa, tài sản, tình thân con cái của ông thầy đều buông xuống đi. Họ vừa nghe, lập tức buông xuống, đó chính là thiện căn. Cho nên trong một niệm, ba điều kiện này đồng thời hội đủ, người ấy liền được vãng sanh, đạo lý là như vậy.

Chúng ta tự mình thử nghĩ xem, có thể bảo đảm bản thân lúc sắp chết, đầu óc sẽ tỉnh táo được không? Có dám bảo đảm không? Quý vị hãy đến bệnh viện tham quan một chút xem, có mấy người sắp lâm chung mà đầu óc còn tỉnh táo? Trong một trăm người tìm một người cũng không ra, thầy đều mê hoặc điên đảo mà ra đi, bất tỉnh nhân sự. Rất nhiều người bệnh nặng, người nhà quyền thuộc đều không nhận ra nữa, chúng ta đã nhìn thấy rất nhiều. Đứa con thương yêu nhất, đến lúc đó nói chuyện với họ, họ đều không biết, hỏi là ai? Liền lắc đầu, không biết. Những người như vậy, dù có trợ niệm thế nào cũng vô dụng. Chúng ta chỉ có thể nói là làm hết bổn phận con người mà thôi, có trợ niệm vẫn tốt hơn không trợ niệm, nhưng có thể vãng sanh không? Khó, quá khó!

Từ đó có thể thấy, chúng ta muốn ngay trong một đời này quyết định vãng sanh Tịnh Độ, thì nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị, công tác chuẩn bị làm càng chu đáo càng tốt. Cách làm như thế nào? Trong cuộc sống hằng ngày, phải xem nhứt thể duyên (duyên trần thế), phải buông xuống thế duyên, chuyên tâm đi niệm Phật, xem việc niệm Phật là việc lớn thứ nhất trong cuộc đời của mình, như vậy mới được. Người thế gian, người bình thường hiện nay, việc lớn thứ nhất trong cuộc đời họ là gì? Là kiếm tiền. Tiền kiếm được nhiều đi chăng nữa, tương lai sẽ đi về đâu? Vào nga quỹ đạo. Vì sao biết là vào nga quỹ đạo? Tâm tham của nga quỹ đạo rất nặng, họ tham tài. Tâm tham biến thành nga quỹ, sân hận đọa địa ngục, ngu si biến thành súc sanh, đây là nghiệp nhân của ba đường ác.

Chúng ta muốn đi đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, việc lớn thứ nhất của chúng ta là niệm Phật. Ngày ngày niệm A Di Đà Phật, ngày ngày nhớ nghĩ thế giới Cực Lạc, như vậy là đúng rồi. Chúng ta phải hạ công phu ở ngay chỗ này, đem thế duyên thầy đều buông xuống; thế duyên phải buông xuống, Phật duyên cũng phải buông xuống, tám vạn bốn ngàn pháp môn tôi thầy đều buông xuống. Người khác học, tôi tán thán, tôi hoan hỷ tôi tán thán, nhưng tôi không học. Tại vì sao tôi không học? Những pháp môn đó đối với tôi mà nói là quá khó, tôi không phải là căn tánh đó. Ai có thể học được thì tốt, đều tốt cả! Pháp môn bình

đẳng, không có cao thấp, chúng ta thấy đều tán thán, không được cản trở, mỗi người có nhân duyên của mỗi người. Đây là dạy chúng ta công phu dự bị cần phải làm lúc bình thường. “Bất buộc phải ngã pháp song không”, ngã và pháp chính là bốn tướng nói trong Kinh Kim Cang, bốn tướng đều phải lìa.

“Bởi vì bất luận là chấp ngã tướng, hay chấp pháp tướng”, pháp tướng này bao gồm cả Phật pháp. “Hễ có chút ít phân biệt tính toán, liền chính là trụ trần sanh tâm.” Phật dạy chúng ta vô trụ sanh tâm (không trụ mà sanh tâm), cái sai của chúng ta ngày nay, chính là sai ở chỗ trụ trần sanh tâm. Trần là gì? Là ngũ dục lục trần. Chúng ta hãy tự nghĩ lại mình, thử nghĩ về những người xung quanh, rồi nghĩ về đại chúng trong xã hội này, bất luận họ phát cái tâm gì, cái tâm họ phát ra là từ đâu mà có? Đều là phát ra từ trên trần cảnh, đều là trụ trần sanh tâm. Ngày nay một người, rất siêng năng, rất nỗ lực trong công việc, rất nghiêm túc làm việc, liều mạng làm việc, tại sao họ lại phát ra cái tâm này? Không vì danh, thì cũng vì lợi. Cái tâm này của họ là từ danh lợi mà sanh ra; danh lợi chính là trần cảnh, là trụ trần sanh tâm.

Tâm có trần nhiễm, trụ vào trần cảnh, thì trong tâm liền bị ô nhiễm, bị tham sân si mạn ô nhiễm, bị phiền não ô nhiễm, bị vô minh ô nhiễm, sao được thanh tịnh? Tâm họ không thanh tịnh. Vãng sanh Tây Phương Tịnh Độ, điều kiện là tâm thanh tịnh thì cõi Phật thanh tịnh (tâm tịnh tắc Phật độ tịnh). Thế giới Tây Phương Cực Lạc là Tịnh Độ, phải có tâm thanh tịnh mới có thể vãng sanh. Đây là đem điều kiện vãng sanh giảng vô cùng rõ ràng, vô cùng minh bạch. Tâm không thanh tịnh, câu Phật hiệu niệm có nhiều hơn nữa cũng không thể vãng sanh. Mỗi ngày lạy A Di Đà Phật, mỗi ngày hương hoa trái cây cúng dường A Di Đà Phật, mỗi ngày đi xu nịnh A Di Đà Phật, vô dụng! Tâm không thanh tịnh thì không thể vãng sanh. Cho nên không thể dùng cảm tình (tình cảm phàm phu) để đối đãi với Phật Bồ Tát, “Phật Bồ Tát, con đối với Ngài tốt như vậy, Ngài đều không chiếu cố con.” Như thế sao được chứ? Quý vị đã hoàn toàn hiểu sai ý rồi, đem Phật Bồ Tát xem như phàm phu mà đối đãi. Học Phật như vậy chẳng những không có công đức, mà còn tạo tội nghiệp; tại vì sao? Vì xem Phật Bồ Tát thành phàm phu. Quan niệm này là sai lầm cực lớn, cái này chính là tạo tội nghiệp.

Thế gian này thật sự có những người mê muội như vậy, chúng tôi ở Đài Loan còn gặp phải một việc, nhiều năm về trước, vị pháp sư này có lẽ đã không còn nữa. Nói ra chuyện này, chắc cũng đã hai ba mươi năm trước rồi. Có một vị pháp sư, trụ ở một ngôi chùa nhỏ, thường đi ra ngoài làm Phật sự. Có một ngày,

trong chùa gặp phải kẻ trộm, đại khái là tổn thất một số tài vật, thầy ấy về đến nơi liền nổi nóng với Bồ Tát Địa Tạng, “Ta ngày ngày cúng dường Ngài, ta đi ra ngoài làm Phật sự kiếm chút tiền, Ngài sao lại đến cái chùa cũng không giữ được!” Liền đem tượng Bồ Tát Địa Tạng ra đánh một trận, quý vị xem có tệ hại hay không! Câu chuyện cười này đều đã được truyền ra ngoài, đây là chuyện thật không phải giả. Dem Bồ Tát Địa Tạng ra đánh một trận, nói Ngài không giữ chùa cho cẩn thận, tại sao kẻ trộm lại đến ăn cắp, bị mất trộm. Đây hoàn toàn là dùng cái tâm cảm tình của phàm phu để đối đãi với Phật Bồ Tát, thế là sai rồi. Cho nên chúng ta phải biết, điều kiện vãng sanh Tịnh Độ là tâm thanh tịnh. Chúng ta niệm Phật nhất định phải niệm đến tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh thì thọ dụng sẽ rất lớn. Đây là điều chúng ta thường hay nói trong các buổi giảng, tâm thanh tịnh thì thân thanh tịnh, thân thanh tịnh thì sẽ không sanh bệnh; tâm thanh tịnh, không có phiền não, không có âu lo, không có vướng bận, thì ngay hiện tại liền được thọ dụng, hiện tại liền là khổ được vui. Đây là sự thật không phải là giả, Phật pháp thực sự giúp chúng ta là khổ được vui.